

Número 533 - 5 de maig 2006 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural

la veu

de Benicarló

“barracaons” al Convent
S.O.S!!!!!!!
escoles plenes

SOS: Ensenyament a Benicarló

A menys de dos mesos per finalitzar el curs escolar, la situació dels mestres, alumnes i centres educatius deixa molt que desitjar pel que fa als mínims de qualitat recomanables. Ràtios trencades i un degoteig constant d'alumnes al llarg del curs agreugen la situació en uns col·legis saturats on, fins i tot, els "barracons" arribaran al Convent de Sant Francesc.

text REDACCIÓ

L'evolució demogràfica que ha experimentat la nostra ciutat no ha anat aparellada a una millora de les infraestructures educatives o a la construcció de noves. Alguns centres educatius trenquen la ràtio de 25 alumnes per aula, per tant es troben congestionats i sense que les inversions en nous centres educatius arriben.

Ximo Besalduch, director del CP Eduardo Martínez Ródenas, explica que els perjudicis de no comptar amb infraestructures millors "són difícils de quantificar". Els mestres a poc a poc han anat assimilant la nova realitat de Benicarló i també de tota la comarca, amb centres educatius xicotets i un creixent increment poblacional. "Si fa 10 anys els hagueren dit que estaríem

en l'actual situació no s'ho hagueren cregut però, tot i que no és la manera més adequada de treballar s'han adaptat progressivament". Ara tenen vint nacionalitats i el men-

111 alumnes s'han incorporat a les aules al llarg del curs una vegada començades les classes a Benicarló.

jador, que estava concebut per alimentar 80 xiquets en té ara mateix 180, el que obliga a fer tornos per a menjar.

La immigració, sense dubte, ha contribuït a evidenciar un problema

que ha estat agreujat per la falta de previsió de les autoritats valencianes i també locals, que si, per contra han ingressat els impostos dels nousvinguts, no els hi han proporcionat més serveis, perjudicant també per tant a la resta de població. Dimarts passat a les nou del matí sis alumnes esperaven a primera hora per ser presentats als seus nous companys. Abans es podia incorporar un o dos xiquets nous a l'inici del curs. Ara és un fet quotidià i es dona a qualsevol trimestre del curs escolar. Dos anglesos, dos magrebins i dos colombians. Consuelo, la mare dels dos xiquets colombians explicava que no ha tingut més remei que escolaritzar-los ara, just quan ha tingut "els papers" i els ha pogut dur. Els seus fills han passat en una setmana de donar classe a Colòmbia a fer-ho a Benicarló. Consuelo, explicava que les xiquetes estaven nervioses i no entien encara massa bé el valencià. Personal de reforç destinat a aquests casos, com un psicòleg, un logopeda i dos pedagogs (PT) faran meravelles per estar amb tots els alumnes i garantir el manteniment d'un nivell adequat a la classe.

El fet de la incorporació tardana és una normalitat al llarg del curs. L'Ajuntament ha tramitat un total de 111 incorporacions en el que va de curs, unes xifres que trenquen tots els esquemes establerts per les autoritats educatives. "Són un col·lectiu amb molta mobilitat i que van on troben treball", explica el director del Ródenas.

Per tal d'adaptar-se a la nova situació, els centres educatius han hagut de fer meravelles: des de desdoblant en una segona línia per

“És imperiosa la construcció d'una nova escola”

ve de la pàgina anterior

necessitat a la ubicació d'aules prefabricades o “adossats”, com els anomenen alguns mestres. El lloguer de cada aula prefabricada costa uns 600 euros al mes.

Previsions

L'evolució de la població ha agafat desprevinguda l'Administració. A Benicarló hi ha 800 immigrants escolaritzats entre primària i secundària. A tall d'exemple, si la realitat no fóra aquesta, sobraria un centre educatiu del tamany del CP Marqués de Benicarló. En sis anys un centre educatiu de Benicarló ha pogut doblar el número d'alumnes. Segons les dades de demografia i natalitat la localitat necessitarà un nou centre educatiu que no arriba i l'estancament en la natalitat de fa unes dècades s'ha vist trasbalsada per l'escolarització de la immigració i la seua natalitat. A molts col·legis la mitjana d'immigrants s'acosta al 20-25 per cent. Al Ródenas, dels actuals 230 alumnes escolaritzats, es disposa ja d'una previsió de 285. A la nostra ciutat és imperiosa la construcció d'una nova escola i l'ampliació d'una altra. De l'ampliació del Ródenas es porta parlant fa massa anys, ha tingut entrebancs de difícil solució per l'estancament de la partida Povet i la manca de terrenys. Les autoritats locals han trobat ja solució per cedir a la Conselleria uns terrenys de 12.000 metres quadrats on es faran les obres. Fa dues setmanes s'enllestien els treballs previs d'estudi del subsòl i els plànols del futur col·legi, un dels

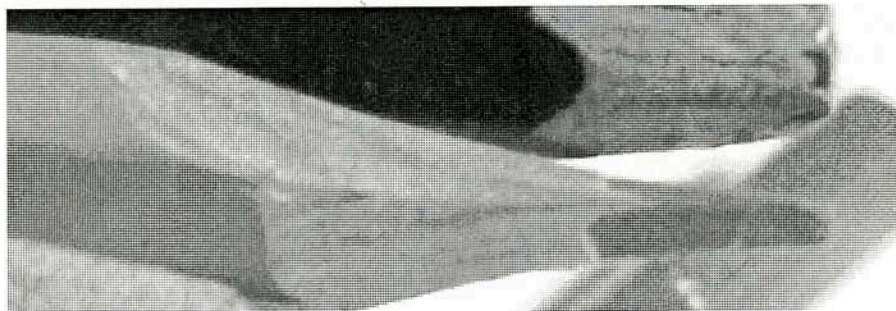
més moderns de la comarca, són ja una realitat.

L'Ajuntament de Benicarló, d'acord amb la Conselleria d'Educació i Cultura s'ha vist obligada a establir una mesura sorprenent per a garantir l'escolarització a la totalitat d'alumnes en el pròxim curs. Així, segons va anunciar ahir l'edil de Cultura i portaveu municipal, José Luís Guzmán, “es construiran dues aules prefabricades amb capacitat per a 50 alumnes en el Casal municipal de la localitat per a cobrir part de les necessitats mentre s'ultimen els tràmits per a la construcció del nou centre educatiu de primària que estarà adscrit al CP Francesc Català”. El regidor va assenyalar que les aules prefabricades suposen l'inici “virtual” del futur centre educatiu que es construirà en la localitat. De moment se l'ha batejat a efectes administratius com col·legi número 5. A part del nou centre s'ampliarà la superfície del col·legi Eduardo Martínez Ródenas, que ja

està desdoblegat en l'actualitat. De moment, la ubicació de com serà i on estarà situat el centre en el futur “és incert” va explicar l'edil “pel que s'explicarà als pares en el moment de l'escolarització de com és la situació”. En cap cas els barracons es destinaran a aquells alumnes que s'hagen matriculat més tard, van indicar fonts municipals. Guzmán va atacar a la falta de previsió per part de la Conselleria com causant de l'actual situació.

L'opinió de l'STEPV

El sindicat majoritari a l'ensenyament, l'STEPV, denuncia un repartiment no equitatiu de la distribució dels immigrants. Així, segons sembla, col·legis com la Consolación tenen menys immigrants i d'una manera selectiva no s'escolaritzen marroquins en aquest centre, que van a d'altres, un fet injust segons denuncien i que crea malestar en la resta de les escoles. Àlvar Anyó, portaveu del sindicat va considerar la solució donada com “un parxe davant una preocupant situació”. La mesura va ser titllada de “correcta” davant la impotència de disposar de nous centres educatius. Malgrat la mesura el portaveu del (STEPV) va reclamar urgentment la construcció del nou centre educatiu. “A l'actual situació s'ha arribat com a conseqüència de no disposar d'una planificació educativa adequada per part de la Generalitat”, va dir.

La Taula del Sénia veu difícil retirar els logotips de la Diputació

text JORDI MAURA

El president de la Mancomunitat de la Taula del Sénia, Víctor Pla, veu "difícil" retirar tot el material promocional que ha editat com vol la Diputació de Castelló, que acusa a aquest organisme d'haver utilitzat sense autorització els logotips de la institució provincial. Pla, que va explicar que la mancomunitat no abordarà aquest problema fins a la pròxima setmana, va explicar que "farà el que siga necessari" fins i tot tractarà de "reconduir la situació amb la Diputació de Castelló".

El màxim representant de la mancomunitat que agrupa localitats valencianes, catalanes i aragoneses, va tornar a assegurar que la inclusió del logotip no es va fer amb cap intencionalitat dolenta, sinó per posar-los al costat d'institucions com la Diputació de Tarragona o la de Terol, que si estan participant econòmicament i donant suport les activitats de la Taula del Sénia.

La diputació de Castelló ignora a aquesta mancomunitat i va amenaçar el dimarts amb demandar a la mancomunitat si no retira els seus logotips del material promocional que ja s'havia editat i repartit per les diverses poblacions.

La Policia Local assegura que el cos està "saturat"

text JORDI MAURA

Agustín Parra, cap de la Policia Local va assegurar en el seu balanç anual de les actuacions d'aquest cos que "amb l'actual plantilla estem saturats i costa atendre als veïns amb la qualitat que volem prestar". Parra va indicar que els veïns i la normativa reclamen cada vegada més funcions i serveis a la policia municipal. A tenor del balanç donat a conèixer, els jutjats han passat de reclamar 277 informes en 1995 a 549 en 2005. Les denúncies de trànsit de 1.778 en 1995 a 6.320 en

el passat any, mentre que els accidents han passat en aquest període de 136 a 308. Comparativament, amb el passat any, aquests han augmentat en un 12 %. També les identificacions han crescut, al passar de 294 a 492, el passat any. Malgrat l'augment poblacional, que queda fixat en 25.500 persones, els robatoris en domicilis han passat de 20 a 22, unes xifres "normals", segons el regidor Juan Lores, que va admetre "no tenir espai per a contractar els agents que ens demanen els ciutadans".

Benicarló incorpora tres nous agents de policia local

text REDACCIÓ

Benicarló compta, a partir d'avui, amb tres nous agents de la policia local. Es tracta de Pedro Expósito Hervás, Luis Meneses Oliver i M. Carmen Castro Garcés, que han pres possessió del càrrec aquest mateix matí a l'Ajuntament de Benicarló. Els tres agents han superat el procés selectiu per a la provisió en propietat de tres places d'agent de la policia local vacants en la plantilla de funcionaris de l'Ajuntament de Benicarló. Les proves van començar el passat 20 de febrer i es van allargar durant tot el mes de març. Amb aquestes tres últimes incorporacions, el cos de la Policia Local de Benicarló passa a disposar de 45 agents, tot i que l'equip de govern preveu convocar, dins del 2006, vuit noves places d'agents de policia local i dos per a oficials. El darrer procés selectiu per a la provisió d'una plaça d'oficial de la Policia Local, que ha tingut lloc aquest mes d'abril, ha quedat desert.

Fernando Argenta a Benicarló amb "El Conciertazo"

text A.M. CIUTAT DE BENICARLÓ

La Banda de Música "Ciutat de Benicarló" va acompanyar el dissabte 29 d'abril al magnífic comunicador musical Fernando Argenta en dos concerts celebrats a les 17 i 19 hores. Aquest esdeveniment patrocinat per l'Ajuntament de Benicarló dins del Cicle de Concerts de Primavera, va apropar a l'Auditori de Benicarló al voltant de 600 persones en les dues sessions i que van disfrutar molt, especialment la gent menuda.

Argenta fa participar de forma activa als xiquets, i també a tot el públic, durant una hora de concert que ell anomena el concert-festa. Al voltant de diverses obres, el públic pot comprovar que la música clàssica no és una cosa avorrida sinó tot el contrari.

Pares i fills sent disfressats de

la temàtica de cada obra o intervenint amb palmes, cantant, etc..

Dins del repertori obres com "La Guerra de les Galaxias" de J. Williams, "Guillem Tell" de Rossini, "Trons i llampecs" de J. Strauss entre d'altres van ficar en una motivació molt alta a tots els músics de la Banda, dirigits per Pablo Anglés Galindo.

Especialment en l'obra "Carmen" de Bizet on es desenvolupa el preludi del IV acte "los toreadores", Argenta munta l'obra a partir del sons que efectuen els instruments greus que porten l'acompanyament a temps, després els que fan el contratemps, la percussió, i la melodia lenta i ràpida amb tots al final, és un clar exemple de concert didàctic que fa comprendre al públic, les diverses parts que utilitza el compositor.

En "Orfeo en los infiernos" de Offembach, convida a uns xiquets

per a dirigir la Banda i a quatre xiquetes que fan el can-can ballant disfressades.

El públic va gaudir amb un recull de música de pel·lícules i amb els sons de "Paquito el chocolatero" actualment sinònim de "cervesa triomfadora" o la "Radetzky marxa" de J. Strauss participant amb palmes i altres cànctics.

Un gran "conciertazo" que recordaran durant molt de temps a Benicarló i que el fill del gran director Ataulfo Argenta, va demostrar que els premis que té reconeguts al millor programa infantil de la TV i als 30 anys de "Clásicos populares" son dignes exponents de la millor pedagogia activa i un gran repte i honor per als músics que van acompanyar a Fernando Argenta.

Les dones i els dies i els llibres

Fronteres

text JOAN HERAS

El calendari ens porta amb gust de primavera la festa del llibre, a llocs com Benicarló la cosa s'allarga durant una setmana sencera. Per a moltes persones d'aquest país aquesta festa té un caràcter molt especial i irrepetible: la unió de roses i llibres fan de l'amor, la sensibilitat, el gust per la lectura i l'estimació a la pròpia llengua uns valors fonamentals d'una societat que es vol plural, respectuosa, amb sentit crític i amb voluntat de ser. No he volgut, doncs, deixar passar aquesta festa sense fer-me'n ressò en aquestes ratlles.

Estic convençut que la poesia és una excel·lent representant de l'esperit d'aquesta festa. Amb els poemes que ens impressionen, agafats càlidament de la mà de les paraules, ens endinsem pels camins a voltes plàcids i a voltes tortuosos de l'amor i de la vida. Per aquesta raó he considerat oportú reproduir aquí un poema i deixar que ell mateix ens parli del valor dels llibres i de l'amor.

Sens dubte Gabriel Ferrater és un dels nostres poetes essencials del s. XX. Sota el títol *Les dones i els dies* va reunir la seva breu però intensíssima producció poètica. Llegir -rellegir o descobrir- la poesia de Ferrater pot ser una bona manera de viure aquesta festa. Per a tu, doncs, amable lector o lectora d'aquesta revista, t'ofereixo un poema que vol ser un petit regal. He de confessar que he tingut la temptació de "dedicar" aquest poema com un desig de viure amb plenitud una festa bonica a

uns personatges que, com els senyors Camps o senyors Pla, fan tot el que poden per enfonsar, entre moltes altres coses d'aquest país, la identitat i la pròpia llengua. He pensat que dedicar-los un poema d'amor -a les dones, als llibres, a la poesia, a la pròpia llengua- seria una bona manera d'"agrair-los" -amb tota la ironia i la ràbia possible- la seva convençuda defensa d'uns postulats que, a més de ser patèticament ridículs i propis d'una ignorància volguda i compulsiva, defensen amb passió la tradició d'una extrema dreta que ells han legitimat. Però no ho faré perquè no s'ho mereixen i perquè no vull embrutar la poesia de Ferrater i el gust de la festa amb posicions polítiques que ens fan traslladar a temps passats. Per a tu, doncs, lector o lectora, per a tots nosaltres, aquest poema.

Josep Carner

*En el més alt i més fosc de la nit,
no vull sentir*

*L'olor de maig que brunza fora,
i és petita*

*La làmpara amb què en tinc prou
per fer llum*

*A les pàgines tènues del llibre,
les poesies de Carner,*

*Que tu em vas donar ahir. Fa
dos anys i quatre mesos*

*Que vaig donar aquest llibre a
una altra noia. Mots*

*Que he llegit pensant en ella, i
ella va llegir*

*Per mi, i són del tot nous, ara
que els llegeixo per tu, pensant
en tu.*

*Mots que ens han parlat a tots
tres, i que fan*

Que ens assemblem. Mots que

romanen

*Mentre ens varien els dies i
se'ns muden els sentits,*

*Oferts perquè els tornem a
entendre. Com una pàtria.*

Potser l'ambient d'aquesta festa dels llibres i les roses és un moment propici per repassar aquells llibres que formen la nostra pàtria particular i autèntica. Potser aquest és un bon moment per repassar els llibres que ens han parlat de tantes coses, que ens han parlat tant de nosaltres mateixos i de les persones que estimem i que ens estimen. Potser avui és un bon dia per a retrobar-nos una mica més, per a descobrir-nos en llibres que ens esperen pacientment que els descobrim i els incorporem al paisatge de la nostra pàtria per a poder-ne ampliar els límits i les fronteres. Potser aquest és el moment adient per adonar-nos que, de fet, cada dia pot ser -o com a mínim hauria de ser- una mica sant Jordi: en el nostre viure quotidià hi ha dones -desigs i amors diversos-, dies -records, el present implacable, la inexorabilitat del seu passar- i llibres que van dibuixant la cartografia d'aquesta nostra particular i intransferible pàtria. Cadascú fa el que pot, vol o creu de la seva pròpia pàtria. Algú pot decidir, per exemple, posar-hi una bandera. Si ho faig algun dia amb la meua, ja sé què hi posaré: un poema. Potser un poema de Gabriel Ferrater.

L'Ajuntament demana que es llencen les escombraries en el seu horari

text JORDI MAURA

El regidor de Medi Ambient, Sergi Pitarch, va presentar dimarts una campanya amb la qual es tractarà de conscienciar als veïns de la localitat perquè complisquen l'horari d'ús dels contenidors de recollida de residus. Pitarch va censurar l'incivisme dels veïns "que llencen les escombraries a primera hora abans d'anar-se'n a treballar quan l'horari és de 20 a 23 hores". Segons va explicar aquesta pràctica provoca que les escombraries fermenten després de dotze hores de sol a l'estiu, generant queixes entre els veïns". En els últims estius les queixes escrites dels ciutadans han oscil·lat de les dues a les 15. La campanya, consistent en una campanya de televisió, provoca quelcom més impactant que els adhesius sobre els contenidors, com és la pròpia denúncia social "i que siguin els mateixos veïns qui controlen recriminen a aquells que llencen les escombraries fora de l'horari".

Pitarch també va recordar que en

les propostes de les empreses per a la concessió del servei de recollida, les diferents empreses apostaven pel progressiu soterrament dels contenidors per a minimitzar les molèsties sobre els ciutadans i sobretot d'aquells que tenen la mala sort de tenir-ne, un o diversos, justament al capdavant de les seues cases.

Protecció d'arbres

Pitarch també va donar a conèixer alguns dels extrems de la nova Ordenança d'arbrat d'interès local, que possibilitarà catalogar arbres significatius de la població.

El regidor va lamentar que un cèntric i enorme pi susceptible de ser protegit fora talat un dia abans de l'aprovació de l'ordenança. Un consell assessor format per tècnics, polítics, ecologistes i del Fòrum de Participació assenyalarà els arbres més emblemàtics sobre els quals actuar. "Com no volem que el sistema siga una càrrega per als propietaris dels arbres serà l'Ajuntament qui farà el manteniment dels mateixos". La catalogació la decidirà el Ple.

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

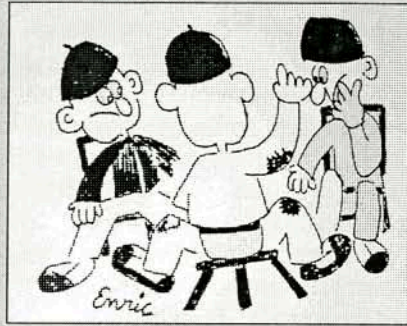
Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Mundo, impuntual. Són diverses les hipòtesis que circulen per tal de justificar el retard del senyor Mundo en el darrer ple de l'Ajuntament. A hores d'ara els tafaners en desconeixen la versió oficial. Hi ha qui assegura que es va endarrerir en algun dels despatxos de les Corts Valencianes mentre carregava un basquet dels bitllets que amb tanta eficàcia ha aconseguit per al nostre poble des de la seua privilegiada posició de diputat autònom. Altres pensen que sopant sopant es va entreindre massa triant les espines d'una mòllera roquera. Hi ha qui afirma que no trobava lloc per aparcar i, home de senderi com és, no va gosar deixar el seu utilitari mal estacionat com fan altres. Per cert, aqueixa mateixa nit es jugava el Barça la classificació per a

la final de la Champions.

Lapidació. Marcelino Domingo es va acarnissar públicament en l'esmentat ple amb Ramón Compte sense que aquest xicot obrira la boca. Va ser el senyor alcalde qui amb la seua proverbial oratòria el va defensar amb vehemència. Es comprén que Compte és un home de fets i no de paraules.

Eeeeh... Un tafaner que va assistir al ple va comptar fins a tres-cents quaranta-set "eeeeehs" del senyor Escuder. I... eeeeeh ... què... eeeeeh?

Tafaner cabrejat. No s'ho acaba. Troba que el desplgament de mitjans que aquesta revista va dedicar a ERPV va ser excessiu. Un altres tafaners també ho troben. I d'altres, també.

Tots a Ladispoli. Escuder i Compte van encapçalarla nostra l'ambaixada benicarlonda a la ciutat transalpina germana en carxofes. El tàcit regidor d'Hisenda ja havia renunciat a les "opos" i no li va caldre repassar res, ni tan sols el tema estrella en qualsevol oposició que es convoque al nostre poble: "La carxofa de Benicarló: orígens i evolució històrica".

Coets. Si a Castelló van tirar coets el dia que van tirar fora de la Champions el Vila-real, per què aqueixos bons xicotets del futbol no es poden posar tant com vulguen amb el que fa el Vinaròs? Ànim, companys.

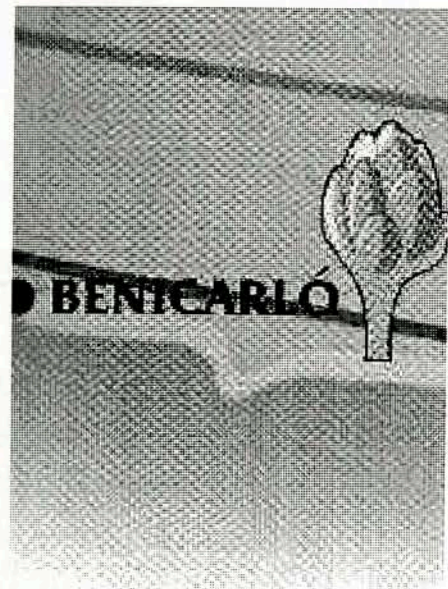
Falla Peñíscola. Campeones, campeones, oé, oé, oé.

Què mos cal saber per a ser bons caduferos?

El carrer de Perez Pina és perpendicular al carrer del Puig de la Nau i uneix aquest amb el camí Vinaròs.

Tot i que el nostre terme es troba vora mar i és quasi pla, saps quina és la cota màxima a la que podem ascendir dins d'ell?

- A - 166 metres
- B - 168 metres
- C - 193 metres
- D - 205 metres

"Sor-Prenent"

text ROBESPIERRE

No, no em refereixo a cap religiosa amb hàbit. Només em faig ressò, d'una manera una mica còmica, amb "dos paraules", imitant toscament al "Quesulín" de torn, el que em deixa a la memòria el que vaig escoltar del passat Ple del nostre ajuntament. Em refereixo a l'afer del regidor del PSOE, Compte.

La polseguera que va alçar el tema de la setmana de La Veu, de fa dos números, ha acabat ràpid (al número següent), amb la renúncia de l'esmentat regidor, Compte, a presentar-se a les oposicions del seu mateix ajuntament. Ha durat menys, la seua "transgressora" idea d'opositar-se a ell mateix, que el que pot durar un caramel al pati d'una escola. La Veu sembla més afilada que la meua guillotina. Qui ho hauria de dir!

Aquest senyor, ha rebut tantes garrotades, políticament parlant, per part d'amics i enemics, per aquesta actitud, que no li ha calgut més remei que girar cua en la seua determinada

posició inicial. M'imagino que tanta pressió no devia ser fàcil de suportar i, el desenllaç, era més que cantat. Poca cosa a comentar sobre el fet de presentar-se a aquesta oposició, ell sabia el que feia (encara que vistes les conseqüències no ho sembla), ni tampoc el de retirar-se (les conseqüències que parlàvem), són decisions personals. Però, no és estrany i sorprenent, que, igual que va passar en el Ple d'aprovació del Pressupost municipal, haja estat una altra persona, en aquest cas l'alcalde, el que s'encarregara de la defensa dels atacs patits a partir d'una pregunta de l'oposició?

En aquell moment ja vaig fer esment d'aquesta curiosa manera, de (no) defensar, a través d'un altre, allò que li correspondria pel seu càrrec. Aleshores, el fet de no haver volgut defensar un pressupost per ell elaborat (tenint en compte que era, i és, el regidor d'hisenda), em va portar a la conclusió que no pintava res dins la casa gran i que no tenia una visió general del que li calia a la ciutat. Amb aquest

La Guillotina

altre afer, i els seu comportament posterior, no ha fet altra cosa que confirmar-m'ho de totes, totes. El càrrec de regidor li ve ample.

És difícil d'entendre, perquè tota la salva d'artilleria de l'oposició ha anat directament contra ell, però no ha obert la boca. Ho ha fet l'alcalde per ell i d'una manera descafeïnada. Difícilment comprensible.

En fi, podria excusar-se en el fet que era una qüestió general i que no li afectava personalment, però ara, quina excusa pot ficar si ell és el centre, i productor, de la polèmica? Com qualificariem una persona, pública, que no és capaç de defensar-se, personalment, d'allò que ell mateix desencadena, i no diu res?

Per estar callat i, exercir la vida contemplativa, l'ajuntament no sembla el millor lloc, potser li caldria canviar d'indumentària, ficar-se l'hàbit i exercir-la en un lloc més adient, on pugui gaudir del seu silenci: un monestir.

Sor-prenent!

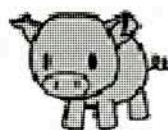
Filant la Xarxa

<http://bunnyherolabs.com/adopt/>

En aquesta divertida web podeu dissenyar una mascota virtual de manera senzilla. Com a resultat obtindreu un codi html que podeu inserir en la vostra pàgina web o blog. Adopta una mascota virtual!

bunny!

pig!

duck!

La.Rata.Sensefils@hotmail.com

Torre de Babel educativa

Estem en un lloc de la nostra geografia mediterrània que fa que la afluència de gent immigrant siga cada dia més gran. La avinguda de gent immigrada pot aportar coses positives i, també, de negatives. Això, que és una obvietat, a l'administració sembla que se li ha passat per alt en molts aspectes al no articular les mesures necessàries perquè la integració dels nousvinguts és fàcil de la millor manera possible. Aquesta setmana ens centrarem en un aspecte que, conegut, per tota la família educativa, sembla no ser-ho així, per molts pares i mares que cada dia deixen a l'escola al seu fill perquè tinguen una educació de qualitat: la integració escolar.

Què diríeu si setmana sí, setmana també, en l'aula dels vostres fills (això sempre i quan tinguen aula, molts estan en "barracons", eufemísticament nomenats "aules prefabricades"), entren alumnes nous. Alumnes, els quals, tenen un idioma diferent, una cultura diferent i unes costums diferents. Simplement caòtic i de bojós.

És impossible que un mestre pugui treballar, d'una manera mitjanament acurada, en una aula amb un percentatge d'alumnes fora de ràtios, uns mitjans materials i humans, cada vegada més precaris i, damunt, amb alumnes que parlen diversos idiomes i que no s'entenen entre ells i el mestre. Acabem de convertir una aula escolar la Torre de Babel educativa. Així quina qualitat volem aconseguir, cap ni una.

El pares i mares també tenim responsabilitat en l'educació dels nostres fills i, igualment, som responsables perquè l'administració fiqui els mit-

533

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

jans, materials i humans, necessaris perquè per tant alumnes com professorat puguen fer la seua feina d'una manera digna. Caldria que comencem a replantejar-nos la idea d'escola-guarderia imperant en la nostra societat i ens fixarem que l'educació pública i de qualitat està en perill sinó fiquem tots de la nostra part.

Al nostre poble, els barracons i les classes abarrotades ja s'han convertit en paisatge habitual del nostre entorn escolar i, la tendència és que vaja a més, si més no, si el pares i mares no comencem a dir la nostra i exigim, a les administracions, que es fiquen les piles per intentar pal·liar, d'una vegada, aquesta greu problemàtica ficant els mitjans que calguin: més professorat, més escoles i aules d'integració idiomàtiques (és una idea), per nomenar-ne només tres.

Però, l'última que se'ls ha ocorregut als nostres polítics, es supera, simplement surrealista: "barracons al Convent" i ho nomenarant, eufemísticament, col·legi nº5. Algú s'ha begut l'enteniment?

A banda, d'històries surrealistes, la realitat és que els fluxos migratoris no disminuiran, tot el contrari, augmentaran, i mentre, els nostres polítics de València, com sempre, prefereixen gastar-se els diners en "copes amèriques" per sortir a la foto, que cobrir les demandes educatives de la societat. I el responsable educatiu del nostre ajuntament, mestre ell, volent fer experiments al Convent.

Anem "cremant" mestres, resulta més barat. Fins que no es carreguen l'escola pública no estaran contents.

EDITORIAL

Carxofa:

per a Sant Gregori, per als seus amics i amigues, per als que fan les paelles, per tota la gent que va a la romeria o puja a l'ermita i per als pesats de les tómboles (sense ells no seria Sant Gregori). És un dia de festa del poble i tots tindrem la nostra carxofa de denominació d'origen.

Panissola:

per als responsables de la neteja del poble. Els dia 30 d'abril pel matí va aparèixer una bossada de fideus a un cantó de la cruïlla Sant Elm - Comerç. A hores d'ara, un mes, d'un mes després, encara està allí tota seca.

Nota panissolera: els madrilenys, manyos, bascos i catalans que han estat aquest cap de setmana al Morrongo ha pogut gaudir dels "aromes i aigües medicinals" de la claveguera de darrera "l'Albergue". **Així PROMOCIONEM EL TURISME.**

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Col·laboradors/ PE
XAVIER BURRIEL,
LLUCH, RAMON
TOLITO, JORDI M.
G. SEGARRA, ROB
Fotografies/ NA
GREGO

Per Xavi Burriel

En ... compte

El còmic

Flash

"Que Leticia vuelva al Telediario y su marido anuncie el tiempo. Que trabajen!! Coño, como todos los demás.

Fuera los Borbones.

(De la exposició de la II República al Mucbe.
Enviat per N. Sanz)

multiplica año tras año. Un referendun

QUE LETICIA VUELVA AL TELEDIARIO
SU MARIDO ANUNCIE EL TIEMPO.
QUE TRABAJEN!! COÑO, COMO
TODOS LOS DEMÁS.

FUERA LOS BORBONES.

ERE BAUSA, JOAN HERAS,
NATALIA SANZ, CARLES
PARÍS, JOSEP V. TAUS,
MAURA, JESÚS MAESTRO,
BESPIERRE I EL SAMARUC
NATALIA SANZ, JAVI PAU,
ORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

Publicitat

K&A
PUBLICITAT

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'es-crit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Neutralitat tecnològica amb les normes de la indústria

La Iniciativa per l'Elecció de Software (acrònim en anglès ISC) invita els governs a que es mantinguin neutrals, en el sentit de 'al marge', a l'hora d'abordar els reptes tècnics i socials que planteja el software. Quatre són les propostes que llença per aconseguir la neutralitat tecnològica. Els dos primers podem resumir-se en: a) la llicència no importa; i b) diners públics per a aplicacions comercials.

El tercer principi de la coalició en defensa del software propietari diu: "L'establiment d'estàndards voluntaris, impulsats per la indústria, és la manera més eficaç de desenvolupar normes neutrals pel que fa a plataformes basades en el mercat." Encara que això fora veritat, el que la societat necessita, i el govern ha de procurar, no són normes per a plataformes basades en el mercat sinó normes per a plataformes d'ús general (incloent-hi particulars, empreses, organismes públics, etc.).

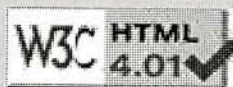
Les empreses, per assolir un avantatge competitiu, tendeixen a forçar l'adopció de les seues especificacions a la resta del mercat. Quan una empresa aconsegueix que la seua norma siga considerada un estàndard *de facto*, s'estalvia tots els costos derivats d'adaptar el seus productes a una altra norma i, amb el control absolut sobre l'especificació dominant, pot condicionar les estratègies del seus competidors.

El govern a l'hora de decidir intervenir o quedar-se al marge en la definició d'un estàndard ha d'avaluar com repercutirà aquesta nova norma tècnica en els ciutadans que representa i en les empreses implantades en el territori que gestiona. En el cas de que afectara a qualsevol dels dos col·lectius, una administració pública responsable s'implicarà activament en el desenvolupament de l'estàndard i en el seguiment de la seua aplicació. De no fer-ho, estarà lliurant-los als dissenys dels autors i/o propietaris del nou estàndard.

Sobre la lloada eficàcia de la indústria per impulsar estàndards, hi ha molt que parlar. Aquesta eficàcia és dubtosa fins i tot quan decantar-se per una especificació o un altra no representa un avantatge evident per a cap empresa però sí per a tots els clients del sector. Fixem-nos només en la telefonia mòbil: encara no hi ha acord sobre com codificar els caràcters accentuats en els missatges de mòbil. Poder llegir un SMS correctament redactat (amb accents, dièresis, ces tren-

caades, ...) és una loteria que depèn del fabricant de l'aparell emissor i del fabricant de l'aparell receptor. Davant la falta de consens en la indústria, no seria més interessant que l'administració posara ordre?.

Ara la ISC, en el seu discurs, arremet contra les normes obertes: "Quan eixes normes estiguen obertes i disponibles per a tots, per mitjà de concessions de llicències raonables i no discriminatòries, ajudaran als desenvolupadors a crear productes que puguin ser interfuncionals entre ells". Un cop més la coalició del software propietari menciona les llicències.

Un cop més la solució està en el *copyright* i les llicències lliures. Sorpren que la ISC sostinga la necessitat de normes obertes i disponibles per a tots quan alguns dels seus membres s'han agegantat al caliu dels formats propietaris i de l'adulteració d'estàndards fixats de comú acord i no imposats per cap govern. Sorpren, també, la preocupació de la coalició perquè quede garantit l'accés a les normes obertes. Sembla que es tracta d'un intent de desviar l'atenció perquè és evident que si una creació (norma, estàndard, format, especificació, etc.) oberta no està a disposició de tots no pot considerar-se oberta.

La ISC afegeix: "És important que les polítiques dels governs reconeguen que les normes obertes -que estiguen a la disposició de tots els desenvolupadors de software- no siguen sinònim de, ni requerisquen, software de font oberta ja siga per a la seua adopció o utilitat." S'hauria d'afegir que les normes obertes tampoc haurien de requerir software propietari. Per dir-ho fàcilment, una norma oberta, en la terminologia de la ISC, no hauria de ser "requereix l'ús de l'Internet Explorer 6.0". De forma sibil·lina, la ISC ignora l'existència de estàndards propietaris o -en la terminologia de la coalició- normes tancades. Podem suposar que la coalició, si és coherent amb el seu discurs, no estarà a favor de l'expansió de normes tancades (com ara, formats propietaris) perquè, per definició, no estan ni estaran a disposició de tots els desenvolupadors. Podria pensar-se que la ISC és un agrupació poc seriosa sinó aplica la mateixa vara de mesurar a totes les normes, siguen obertes o tancades. No sobriaria un pronunciament de

la ISC que aclarira els dubtes al respecte.

Seguim amb la coalició i la defensa del software propietari: "Els desenvolupadors de software comercial que no fan públic el seu codi font" (o siga, propietari) "proporcionen contribucions tecnològiques i de propietat intel·lectual que es necessiten per desenvolupar noves normes". Ací la ISC toma a fer una afirmació absoluta de difícilment demostrable. No es pot negar que alguns desenvolupadors de software comercial han fet aportacions tecnològiques importants. Sun Microsystems amb Java o Adobe amb PDF en són un bon exemple. Però no es pot sostindre, que una empresa, només pel fet de desenvolupar software propietari siga imprescindible en la redacció de noves normes. De fet, el mercat està farcit de comercialitzadors de software que mai no han participat en la definició ni tan sols d'una norma.

De nou la ISC s'adreça als governs: "Les polítiques del govern sobre normes de software no haurien d'efectuar discriminacions a favor ni en contra de cap model de desenvolupament de software en particular". Però en realitat, allò que els governants, per acció o per omissió, no poden permetre pel seu propi bé és que un model de desenvolupament perfectament vàlid i innovador com el lliure quede relegat a un paper secundari només perquè la indústria acaba imposant els seus estàndards tancats.

Per acabar l'anàlisi del tercer gran principi neutral de la ISC i el grau de compromís de la coalició amb els estàndards només exposaré els resultats d'un senzill experiment dut a terme el gener de 2006. El World Wide Web Consortium (<http://www.w3c.org>) és l'organització internacional encarregada de fixar l'estàndard del llenguatge HTML que s'usa per a crear pàgines web. El W3C ofereix una utilitat que permet comprovar a través d'Internet i gratuïtament en quina mesura una web s'ajusta a l'estàndard. Segons aquesta ferramenta, la pàgina d'inici de la ISC, en només 343 línies de codi font, viola en 78 ocasions el estàndard de codificació HTML. Ups!

Ens queda, encara, el quart principi neutral. Serà igual de coherent?

(c) 2006 Josep V Taus (jvtaus@salvemlatossa.org)
S'autoritza la còpia i distribució d'aquest document complet per qualsevol mitjà si es fa de forma literal, es manté aquesta nota i s'indica l'autor.

El Pla d'Acció Territorial del Litoral (1)

El dia 20 d'abril passat acabà el període d'exposició pública i de presentació d'al·legacions del Pla d'Acció Territorial del Litoral (PATL) iniciat dos mesos abans. El PATL té per objectiu l'ordenació territorial del litoral - uns 60 municipis costaners i 19 propers a la costa- des d'una perspectiva "supramunicipal. El PATL consta de 26 actuacions a fer en un període variable de dos a deu anys. Aquesta pla -un manament de la Llei 4/2004 d'Ordenació del Territori i Protecció del Paisatge (LOTPP)- és la norma urbanística de referència a la que s'ajustaran totes les revisions de Plans Generals d'Ordenació Urbana municipals que es facin des de la seva aprovació.

La presentació del PATL ha estat condicionada per una sèrie de circumstàncies. El desgavell urbanístic del litoral valencià és ja força conegut. El programa europeu Corine 2000 detectà que el sòl urbanitzat a la costa valenciana havia crescut, durant la dècada dels noranta, un 50% quan la població sols ho havia fet un 8%. El govern Zaplana derogà la llei d'ordenació territorial socialista i n'anuncià una de nova que no s'aprovà fins 2004, la LOTPP del govern Camps. No s'han donat massa pressa, ja anava be la incertesa legal en espera d'una nova llei per permetre-ho quasi tot. Però a finals de 2005, l'urbanisme valencià tenia mala imatge a la Unió Europea (Informe Fourtou) i el govern de la Generalitat aprovà una sèrie de normes. el PATL entre elles, per a millorar-la.

Consta d'una primera part d'anàlisi i diagnòstic de la zona litoral valenciana. El territori comprés entre la línia de costa i la cota 100metres representa 16,6% de la superfície del país tanmateix conté 70% dels cultius, 75% de la població i és on trobem la major part de les infraestructures i la majoria de zones turístiques.. Es remarquen com a principals problemes del litoral la urbanització compulsiva, la manca de serveis i d'equipaments, la baixa qualitat de l'edificació, la congestió del trànsit, la insuficiència de recursos hídrics, l'erosió de la costa... que poden posar en perill "el seu atractiu turístic". També s'esmenta concentració de les activitats econòmiques al litoral i el desequilibri entre el sistema urbà i el rural que porta a l'ocupació de sòls fèrtils i a la pèrdua d'identitat. Com a factors favorables es contemplen el clima benigne, les platges (270 km), els trets culturals diferencials i l'existència d'ecosistemes singulars (11 parcs naturals).

L'objectiu primordial del PATL és l'assoliment d'un desenvolupament del litoral més sostenible que ha de girar al voltant del turisme. Per aconseguir-ho, s'assenyala, cal canviar el model de creixement urbanístic quantitatiu per un altre qualitatiu i coordinar el planejament turístic amb el territorial per a desestacionalitzar espacial i temporalment l'ocupació del litoral.

Es pretén millorar l'equilibri i la cohesió territorial integrant el planejament urbanístic de municipis veïns, donant continuïtat i homogeneïtat a la façana litoral - tipologia edificacions, passeigs marítims...-, desplaçant d'activitats del litoral cap a l'interior -indústries, infraestructures...- i enfortint determinats nuclis urbans litorals per reduir la dependència de les grans capitals. Cal cercar alternatives a l'ús predominant del territori, centrat en els projectes immobiliaris de segones residències que consumeixen molt d'espai. Podrien ser la seva reconversió per primeres residències, la substitució per complexos residencials d'alt "standing" per jubilats estrangers i la seva complementació amb usos terciaris com hotels, camps de golf, ports esportius...

El sector agrícola -important pel manteniment dels paisatges agraris- anirà cap una producció de qualitat (denominacions d'origen, agricultura biològica) i integrarà altres activitats com el turisme rural.

El sector industrial és incompatible amb la proposta del PATL i es recomana el seu trasllat cap a les comarques de l'interior. Quan els aspectes naturals, s'assenyala que cal promoure els espais naturals d'alt valor, protegir les costes de l'erosió i disminuir el risc d'inundació.

El sistema de transport segueix un corredor nord-sud paral·lel a la costa. Es considera suficient pel trànsit rodat però no pel ferroviari.

S'afavorirà el transport col·lectiu en general. S'ampliarà cap el nord i sud el ferrocarril de via estreta Alacant-Dènia. Es construirà la Via Litoral Valenciana que anirà de nord a sud del país per a viants i cicloturistes.

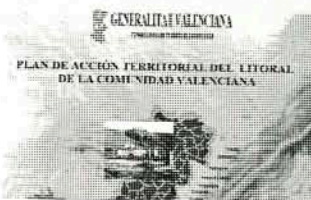
La diversificació i millora de l'oferta turística es basarà en l'oferta ambiental, cultural, gastronòmica, de golf, ports esportius... S'afavorirà la concentració de l'oferta en una sèrie de nodes o nuclis turístics com Peníscola, Benidorm, València o Alacant.

Des d'un punt de vista urbanístic, s'afavoriran els models compactes o intensius de concentració de les edificacions per a reduir l'ocupació de sòl. Les urbanitzacions d'habitatges unifamiliars es desplaçaran cap als municipis de l'interior.

El model immobiliari - turístic valencià ha tocat sostre i el PATL pretén ser com una millora qualitativa. Hi ha un clar abandonament d'un model econòmic valencià equilibrat, definitivament aspirem a ser Florida i no la tecnològica Califòrnia. El País Valencià passa de ser una economia exportadora, industrial i agrícola a un altra turística amb pretensions.

L'interior és la destinació d'indústries no compatibles amb el turisme costaner. Entren dins d'aquestes les de residus tòxics i perillosos de Fanzarà, Les Coves i Salzedella?

Pere Bausà

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 532

text EL LECTOR

He de reconèixer que aquesta setmana, allò que més ha cridat la meua atenció han estat un parell de fotos on es veuen els dos personatges de la vida política local que més surten als mitjans perquè són els que manen. En primer lloc, a la pàgina dos i en colorins, es pot veure el primer tinent d'alcalde en una il·lustració que ocupa gairebé la meitat de la plana. El primer que crida l'atenció no són les set carxofes ansioses d'informació que té al davant i que sembla que se'l volen menjar, sinó la corona que apareix a la part superior del crani de Guzmán. No sóc capaç d'esbrinar si es tracta d'un efecte òptic, un muntatge fotogràfic, una casualitat o només porta una certa dosi d'intenció sarcàstica per part del fotògraf. Tota una metàfora. Clar, que tot aquest comentari me l'haguera pogut estalviar si l'escut de Benicarló no portara aqueixa corona que no sé a quin sant es va posar al damunt i que ara fa que el cap de llista del Bloc sembla un membre més de la família reial.

L'altra foto es troba a la pàgina onze del seu setmanari. Se n'ha adonat, senyora Garcia? Ha arribat a la mateixa conclusió que jo? També ha pensat que el càrrec d'alcalde de Benicarló engreixa? Potser això que estic dient és una bajanada, però caldria posar el cas en mans d'alguna autoritat sanitària per tal que mire de fer alguna cosa al respecte. També s'hauria de fer una ullada a la butxaca del despatx de la primera autoritat i al seu despatx. Miro i remiro la foto i me'n faig creus. Abans d'acabar la legislatura haurà arribat a les impossibles –i fins ara inabastables– mides de Jaime Mundo. Però ara que ho

penso, no és l'únic cas. Hi ha pobles dels voltants als quals les panxes dels seus regidors han anat augmentant de manera espectacular des que ocupen càrrecs remunerats al servei de l'ajuntament. Possiblement l'augment ha estat directament proporcional al sou que s'han posat. Cal que nomene algun poble? Em sembla que no. Per si algú dels que té la paciència de llegir aquestes línies encara no se n'ha adonat, que mire per la tele processons, festes populars, rome-

No tenen cap altra foto del senyor Compte que sempre trauen la mateixa?

ries i altres actes de caràcter festiu i se n'adonara de qui estic parlant. En molts casos, només la cara ja els delata.

Anem a allò que em porta a aquesta pàgina. Aquesta setmana la portada m'ha despistat. Diu que Compte es retira de les "opos". Què és això? És que ara anem a escriure el llenguatge "coleguilla"? Abans ens haurien de facilitar una llista de paraules i un mini diccionari per tal d'entendre aquest argot tan particular. Perquè jo, en una primera i superficial lectura he arribat a pensar que aquest senyor se n'havia sortit de la pia institució fundada pel santificat Escrivá de Balaguer y Albás i clar, m'he espantat una mica perquè he pensat que ja es posaven amb el clero. Però el que realment passava és que ha renunciat a presentar-se després de l'enrenou hagut. Segueixo sense entendre com aquest senyor regidor encara no ha obert la boca per defensar-

se, en lloc de demanar informes que no valen per a res i que en res modificaran la situació creada. Aquesta setmana, canya a la Taula del Sénia. Es queixen que els diners no passen del Servol. Sempre ens passa el mateix perquè sempre arribem tard. Això és carnassa per als del Pp, enemics acèrrims d'aquest organisme que trenca la unitat de los hombres y las tierras d'españa. És que ells són molt valencians i volen el gotet d'aigua que diu Camps que ens fa falta i que els catalans llancen a la mar fotent-se de nosaltres. Ell només vol un gotet, la resta tant li fa. Per cert, no entenc el logotip de la Taula del Sénia.

La foto que apareix d'un aljub pintat no haurà espantat ningú. Si la veu el cronista oficial en demanarà la immediata restauració, que es va lliurar de la lluida de morter de les anteriors actuacions. Flos diria el mateix.

Un col·laborador es queixa que han posat el seu nom a coses que ell no ha escrit. Jo també els dic el mateix encara que a mi encara no m'ha passat, i encara que em passe, les conseqüències no serien greus.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Secció de cultura.

Titular: Primera carrera de "Autos Lokos".

Sí, cultura. A la propera edició, agafe un parell dels seus col·laboradors i faça que es presenten a la cursa, a vore si la cultura que porta aquest esdeveniment els omple i som tots una mica més cultes i més sabuts. Així fa goig fomentar la cultura i d'ací a un parell d'anys, ja haurem consolidat una nova tradició. Anem sumant...

No tenen cap altra foto del senyor Compte que sempre trauen la mateixa? Per què a un conjunt uruguaià li diuen "uruguayo"?

BENICARLO JUVENIL, 2 - C.D. ACERO, 0

text GREGORIO SEGARRA

Està vist que al Benicarló Juvenil li van les emocions fortes. Si la setmana passada va guanyar a Castelló al Tonín amb 9 jugadors, aquesta setmana, contra l'Acero es va superar i ho va fer amb 8. Una vegada més, van anar els justs (onze) ja que Emilio es va lesionar en l'escalfament, Eloy i Ferri no van acudir, Llorens va jugar amb el At. Benicarló, Óscar, Albert i Jordi Adell ho van fer amb el primer equip, Del Caño segueix convalescent del trencament de l'envà nasal que va sofrir contra el Tonín, Marcos està expulsat, etc. etc. Doncs damunt, en la 1ª part Juanjo va haver d'anar-se al vestuari expulsat, en la 2ª part li va seguir, pel mateix motiu, Ancosta, i a pocs minuts del final, Álex Borrás es va lesionar i va haver de retirar-se, pel que el Benicarló va acabar amb vuit jugadors el partit. I ni així va poder l'Acero marcar-li un gol a Castañeda. Tota una feta que igual fa replantejar-se als tècnics l'escurçar considerablement la plantilla per a la pròxima temporada. Helenio Herrera jugava millor amb 10 que amb 11, però Xoco i el Juvenil li han superat amb escreix. I quant al partit, Albert Febrer va marcar als 10' i

Álex Borrás va decidir el xoc en el 80', poc abans de lesionar-se. Ara, al Benicarló li queden només dos partits, ambdós fora de casa, contra el Benicàssim -equipo que en la 1ª volta va guanyar en els despatxos el que no va poder guanyar en el camp- i contra el Esportiu Vila, equip que es jugarà amb l'Onda l'última plaça de descens que queda per decidir. Els resultats d'aquests dos partits decidiran quina posició, entre el 7º i el 10º, ocupa al final de la Lliga.

Alineació del Benicarló:

*Castañeda,
Fuentes
Víctor González,
Héctor,
Escura,
Alberto Febrer,
Carlos,
Juanjo,
Álex Borrás,
Néstor
y Ancosta.*

la
veu

Bailes de Salón

¿Te gustaría aprender
a bailar sin moverte
de tu casa?

José Luis te enseña
tel.: 676 290 626

Jocs esportius escolars de la Comunitat Valenciana

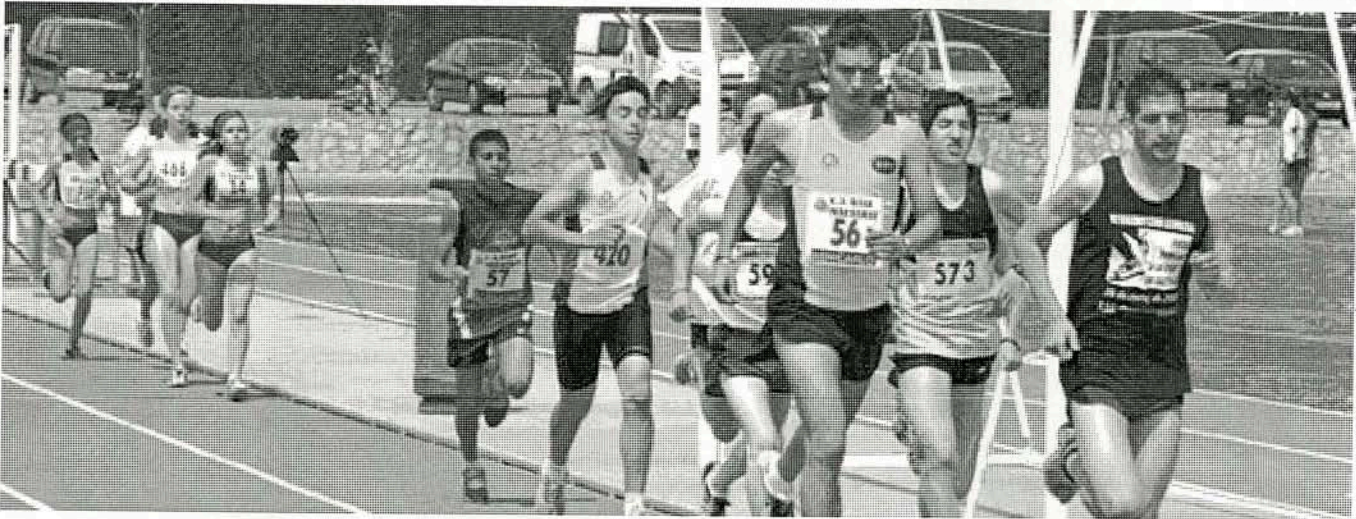
text C. A. BAIX MAESTRAT

Durant el llarg cap de setmana, diumenge i dilluns, es va competir a les pistes Benicarló dins dels Jocs Esportius Escolars de la C.V organitzats pel Club d'Atletisme BAIX MAESTRAT.

En les proves Exathló van destacar les marques de Cristina Monforte en el 100MT amb 16"8, la marca de Cristina Ferrando en Alçada amb 1'54mts. i la de 29"7 en el 200MLL d'Anna Delshorts en l'Heptathló.

En la prova de Pes, Guillem Esteller, cadet 7,67mt, Nacho Violat, Cad., 6'97mt, Laura Esbrí, Promesa, 9'95mt. I Elisabet Delshorts, Junior, 8'21mt.

En el 80 MLL, Jessica Lores 12"1 i Carmen Melet 14"2.

En Disc destacar a David León, infantil, amb 20'98mt, Guillem Esteller, Cadet, amb 23'52 i Nacho Violat, Cadet, amb 19'94mt.

En Alçada Fco. García 1'48mt., seguit de Youssef A. Amb 1,30mt i Adrián Castillo amb 1'30mt. I 54"5 en el 300MLL.

En la prova dels 100MLL Francisco García 12"7 i 27"1 en el 200MLL, Ivan Montero 13"3 en el 100MLL.

En el 50 MLL Sara Llorach 9"7, Mar Melet 9"8, Rosa Delshorts 10"1. En xics Andreu Sorlí 9"9, Damian Alberich 10"3 i Roman Bas 12"3.

En el 150MLL David León 23"7 i Javi Giner 25"8. En xiques Jessica Lores 22"8.

Marcos Añó va aturar el crono del 60MLL en 9"1, 6'31mt en Pes i 3'78mt en Llargada. Tatán Vidal 9"4 en 60 MLL, 7'19mt en Pes i Khalid Kasmi, 11"0 en 60MLL, 5'50mt en Pes., Oscar Medinilla 8"5 en el %0MLL, 2'99mt en Llargada i 4'07mt en Pes. Maite Serrat 10"3 en 50MLL, 1'59mt en Llarg. I 1'69mt en Pes, Raquel Castillo 10"4 en 50MLL, 1'67mt en Llarg. I 2'28 mt en Pes, Fiorella Chiappe 9"7 en 60MLL, 3'57mt en Llarg. I 4'92mt en Pes, Cristina Beltrán 10"3 en 60MLL, 3'05mt en Llarg. I 4'86mt en Pes, Guizlan 10"6- 3'00 - 4'90, Leila D. 12"5-1'79-3'70 i Cristina Lluch 13"1-2'05-3,86

en les mateixes proves.

En la prova de 1500 Obstacles, Francisco F. va aturar el crono en 3'44"3 fent 1er., Jorge Esbrí 6'13"3 i Alejandro Marzá 6'47"5.

En el 2000 Obst. 1er Guillermo Palau amb 6'33"9 i 2n Javi Plau amb 7'12"0.

En la segona jornada va destacar Jesús Beltrán en Llargada amb una marca de 6'00mt, David León en Pes amb 8'40mt i marca personal, Iñaki Giner, Cadet, en Perxa amb 2'45mt i Javelina amb 26,24, Nacho Violat 18'50 Javelina i Laura Esbrí 32'07 Mínima pel Campionat d'Espanya categoria Promesa.

Oscar Medinilla, Benjami, 12'30mr en disc RClub, Tatan Vidal, Aleví, 19'38 RClub i Fiorella Chiappe Aleví, 16'89mt RClub. En el 1000MLI Marcos Añó, Aleví, 3'34"2, Carmen Melet, Infantil, 3'48"1, Iñaki Giner,

Cadet, 3'18"4, Fiorella Chiappe Aleví, 3'53"7, Javi palau, Juvenil, 2'57"3 i Fran Sastre, Junior, 2'55"7. En Martell Fiorella Chiappe 14'07 RClub, Cristina Beltran 12'60mt, Guillem Esteller 18'82 mt, Francisco García, Junior, 24'55mt, Rosa Delshorts, Iniciació, 3'56mt RClub, Marcos Añó, Aleví, 17'77mt RClub i Jesus Marzá, Aleví 14'72mt.

El dissabte 29 també van competir dos atletes, Santiago Esteller i Marc Urgelles, representant al Baix Maestrat en una cursa de muntanya sobre un circuit de 26Km a veïna localitat de Cabanes.

laveu
debenicarló

I ara a perdre a casa

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Quarenta-tres espectadors ocupaven seient a la graderia de tribuna. La pitjor entrada en tota la història del Municipal de la Carxofa segons em va fer notar l'amic Gregorio Segarra. Al cap d'uns minuts ja n'eren quaranta-quatre perquè Xoco va ser immisericordement expulsat després d'una acalorada discussió -adornada d'intimidació manifesta i particular invasió de camp- amb el senyor col·legiat i el linier de la banda de les banquetes, tots dos ben poqueta cosa però amb una arrogància insuportable. Comprend que Xoco perda els papers amb aquest personal.

Com és norma de cortesia, primer van saltar al terreny de joc en ordenada filera els jugadors del Betxí, vestits de blanc immaculat, amb la sempiterna samarreta patrocinada per Cartonajes La Plana i encapçalats pel seu capità, el veterani Roqueta (ex, com a mínim, del Castelló, el Vinaròs i el San Jorge i també ex d'una sucursal bancària d'ací el poble coneguda per tenir un anagrama amb un garramanxo de Miró). Sense entusiasme van aplaudir al respectable i la seua salutació va ser corresposta per mitja dotzena d'espectadors, cosa que em va permetre la poca eufòria uq edeu haver entre la seua afició. De fet, fins diumenge passat, els betxinencs ocupaven l'avantpenúltima posició en la taula classificatòria i tan deshonorós lloc dóna dret a baixar automàticament de categoria. Van vindre, pobrets meus, a jugar-s'ho tot.

Als acords de l'irrecognoscible "Avant, Benicarló, avant!" (per favor, Josvi, que algú te'l remasteritze o com es diga, però així no el poses més, per favor!) van trepitjar la gespa els nostres. Un espec-

tador veí em va recordar la possible manca de motivació que hi hauria entre els deixebles de Xoco i, és més, me'n va asenyalar quatre o cinc o sis dels quals que, de ben lluny, se'ls distingien unes lleganyes de mesures gegantines. Salutacions de rigor, per compromís, i desganats aplaudiments dels altres trenta o trenta-cinc

La pitjor entrada en tota la història del Municipal de la Carxofa segons em va fer notar l'amic Gregorio Segarra

espectadors, tampoc tots perquè alguns no es va molestar ni a treure's les mans de les butxaques.

Mentre alguns dels nostres encara estaven burxant-se la cera de les orelles i altres s'entretenien a fregar-se els ulls en acarnissats combat entre punys i lleganyes, el Betxí ja ens n'havia marcat un parell. I això que Sánchez ja s'havia lluit en sengles aturades de molt de mèrit i havia amollat al cel els renencs més grossos per tal d'encoratjar els seus companys. Xoco, no cal dir-ho, va començar a posar-se nerviós perquè ja anava mitja hora i els nostres, desconcertats i desconcentrats, semblaven literalment adormits; va manar-li a Cristian Masip que s'amanira per posar ordre en aquell desgavell defensiu. Mitja hora i 0 a 3. Increïble. El substituït va ser el central Lluís, que se'n va anar mosquejadíssim, llevnt-se la samarreta i castigant amb

vehemència les sofertes frontisses de la porta del vestidor local.

Vam desperatr-nos, massa tard, i la cosa va començar a rutllar. Els forasteres es veia ben clar que eren fluixots i la nostra davantera va començar a posar setge a la seua porteria. Ara Raül Martínez, ara Carrillo, ara Julve... fins que sí, definitivament en vam marcar un abans del descans (no me'n recordo qui va ser, va ser a l'altra banda de camp, la vista no la tinc bona...).

Ja del tot desvetllats vam sortir a esmenar la situació a la segona part. Als pocs minut Carrillo, arrencant en clar fora de joc (que ho vaig vore jo i no m'ho ha contat ningú) va batre de nou el porter visitant. "Ja els tenim", va cridar un simplot des de la grada. I que va, el que vam tindre va ser un altre gol del Betxí que deixar l'assumpto en un definitiu i més o menys just 2 a 4. Sis gols, què més volem?

Un parell de ximpleries, d'aquelles que ajuden a pair un esdeveniment com el que es va pepetrar diumenge passat al Municipal de la Carxofa.

A la mitja part, Xoco, ja expulsat, va fer-se amb les claus del vestidor per obrir-li la porta a l'àrbitre i justificar així la sua actitud: "en mi vida le he pegado a ningún árbitro".

I una altra. Diumeneg de matí vais vore pel poble Oribe Arispe Recalde, ex defensa sud-americà del CDB de la dècada dels vuitanta, de quan Alvarito era l'entrenador de Salvador, Maza, Rubèn, Arispe, Cruselles, Raül, Paquito, Vázquez, Ramon, Santillán i Vasconcellos i a la banqueta hi havia homes com Ricardo Vaquer, Juanlu, Alberto Ferrer, Ginestar o Pallarés. De memòria, això ho he escrit tot de memòria.

No sé qui em va recordar que encara queden quatre jornades...

Handbol: equips de la base

text C. H. INDRET BENICARLÓ

INFANTIL FEMENÍ:

CH INDRET BENICARLÓ – 19, IES CABANES – 17

Victòria molt treballada l'aconseguida per l'equip infantil davant el Cabanes. Durant tota la primera part el domini va ser per a les jugadores forasteres, de tal forma que al descans el marcador reflexava un preocupant 6:8. Durant el descans l'equip es va concienciar que es podia guanyar aquest partit, ja que l'avantatge que tenia el Cabanes es devia més a errades de l'Indret que a encerts del rival. Durant la segona part, les xiquetes van defensar de forma més agressiva, de tal forma que van poder robar unes quantes pilotes que ens van permetre montar contracolps que van resultar letals. Al final, l'equip va aconseguir una nova victòria que li permet mantenir-se en la zona tranquil·la de la taula. Per part de l'Indret van jugar: Andrea en la porteria, Tifani (2), Vanessa (6), Iris, Iris Rodríguez, Amina, Jennifer (7), Sara, Rosa Mari (1), Andrea Fernández (1) i Anna (2).

CADET FEMENÍ:

CH INDRET BENICARLÓ – 26, IES CABANES – 16

Impresionant partit el jugat per les més grans del club, davant d'un dels dos únics equips que ens ha aconseguit guanyar en tota la temporada. L'Indret jugava mermat per les baixes, les quals van ser ben cobertes per jugadores de l'equip infantil. Durant la primera part ja es va veure que hi havia un equip superior a l'altre, tan en defensa com en atac. De totes formes, durant aquesta part el Cabanes va plantar cara durant uns instants i va posar les coses força complicades per a les caduferes. La segona part va ser un passeig per a l'Indret, ja que les forasteres, incompresiblement, van tirar la tovallola i es van dedicar a criticar les diferents

decisiones arbitrals. Al final, important victòria per a l'Indret, que li permet mantenir el liderat i continuar amb la imbatibilitat en aquesta impressionant segona volta. Dos partits més i aquest equip pot proclamar-se campió de la categoria cadet. Per l'Indret van jugar: Laura en la porteria, Cristina (17), Arantxa, Àngela (6), Jennifer (1), Vanessa (1), Tifani, Rosa Mari (1) i Anna.

ALEVÍ FEMENÍ:

CH INDRET BENICARLÓ – 13, CABANES – 5

Important la victòria aconseguida per les més menudes, ja que els darrers resultats no ens havien acompanyat. Aquesta volta, però, les ganes i la lluita demostrada durant tot el partit van fer que s'aconseguís aquesta ansiada victòria. Victòria aconseguida davant l'equip que en la primera volta es va dedicar a insultar i a amenaçar a les jugadores i als àrbitres. Aquesta volta, sense pressió, la victòria va ser per a les caduferes. Durant la primera part ja es veia un equip dominador, l'Indret, que amb un joc molt ràpid va agafar distància en el marcador. Al descans s'arribava amb un clar 8:3 favorable a

les caduferes. La segona part va seguir igual que la primera. Al final, important victòria de les benicarlandes en el seu darrer partit de la lliga regular. Per part de l'Indret van jugar Andrea (5) en la porteria, Leila, Iris, Iris Rodríguez (6), Sara (1) i Amina (1)

INFANTIL MASCULÍ:

BM VINARÒS – 18, CH INDRET BENICARLÓ – 16

Partit molt interessant el que es va viure en la ciutat veïna. Durant tot el partit es va notar que tots dos equips són molt semblants i que qualsevol dels dos podia emportar-se la victòria. En la primera part va dominar l'Indret, que amb una defensa molt agressiva va mantenir frenat al Vinaròs. En la segona part va ser el torn dels vinarossencs en el domini del partit. El cansament i un parell d'errades van permetre als de casa agafar avantatge en el marcador. Al final, una derrota que no treu mèrit al gran esforç realitzat per tots els jugadors.

CADET MASCULÍ:

BM VINARÒS – 35, CH INDRET BENICARLÓ – 18

Partit sense historia el que es va jugar en la capital del Baix Maestrat. El Vinaròs va demostrar que en aquests moments té un equip més fort que el benicarlando. De totes formes, aquesta derrota no treu mèrits al joc desplegat per l'Indret ni al treball de tota la temporada. Per part de l'Indret van jugar: Juanma en la porteria, Víctor, Joshua, Jonathan, Mustapha, Joel, Rubén, Alexis, Manu, Fran, Bilal i Adrian.

Seleccions Autònòmiques 2006 a Logronyo 5è Interclubs de natació a Onda

text Club Natació Benicarló

Els nadadors Ferrán Remolina i Susana del Olmo, juntament amb l'entrenadora Lucía Vicente, van ser convocats per la Federació Valenciana de Natació per formar part de la selecció que va acudir a este campionat G3 per comunitats autònomes en les instal·lacions del poliesportiu "Las Gaunas" de Logronyo", els dies 22 i 23 del passat mes. Una convocatòria un tant especial i que fa història en el CN Benicarló, per un costat per les posicions aconseguides dels nostres dos nadadors seleccionats i per un altres per la gran direcció de la nostra entrenadora Lucía Vicente al comandament de l'esquadra de la Comunitat Valenciana, això sí, guanyat per mèrits propis, aconseguint alçar a l'equip de la Comunitat en el primer lloc de la competició. Ja per això mereix repetir. Enhorabona.

Les seleccions participants i per orde de classificació final van ser:

1r Comunitat Valenciana, 2n Aragó, 3r País Basc, 4t La Rioja, 5t Cantàbria

Resultats: en individual, Ferran Remolina va conquerir el 2n lloc en els 100 m braça i 2n lloc en els 200 m braça. Susana del Olmo va aconseguir el 4t lloc en els 100 m lliures i 5t lloc en els 200 m lliures. Ambdós van formar part en els equips de relleus guanyadors de la selecció valenciana.

En altra competició, en aquest cas a Onda, en la 5a Jornada de l'Interclubs G-4, celebrada el 29 i 30 d'abril, el Crack del CN Benicarló va resultar ser Miguel Piñana que va acaparar 2 primers i 1 segon lloc, en les diferents sèries nadades, i mínima nacional. Un bon moment que també li arriba a Marc Fresquet amb el 2n, 3r, i 4t lloc en les seues sèries, però el més important, un bon grup de nadadors i nadadores que van nadar al cent per cent.

Cadet femeni de handbol a la pista del Marynton (C.H.Indret)

Garabatearte "New School"

text i fotos JESÚS MAESTRO

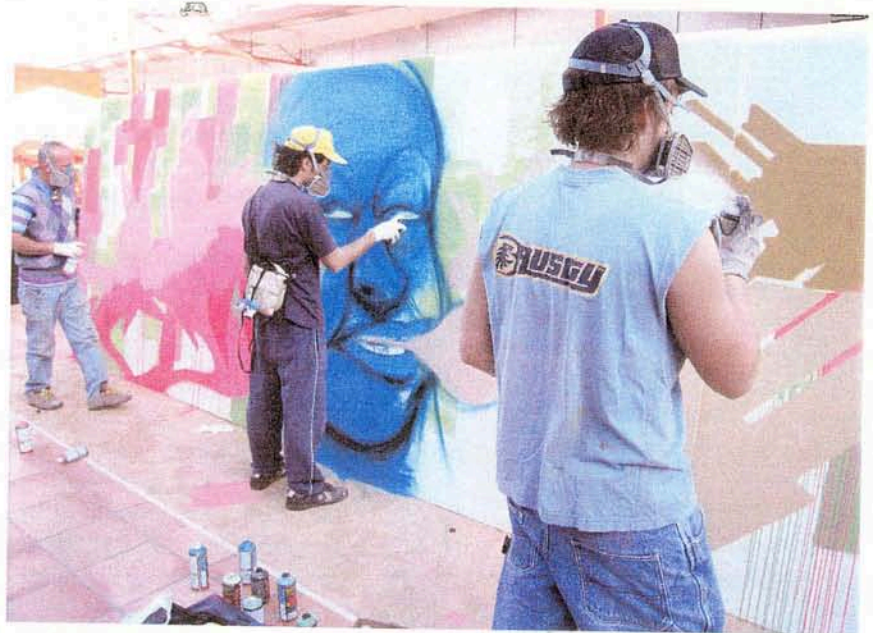
El 29 d'abril es va celebrar al Centre Comercial Costa Azahar la segona jornada de la Mostra d'Art Urbà Garabatearte. A més de la música en viu i la decoració d'un vehicle 4x4, l'exhibició d'escritura de graffitis va demostrar la perícia dels Boa

Mistura, de Madrid, i dels Narcograffix, de Vic, que representaven les noves tendències, la "New School". L'exposició de fotografies de

l'estudi Javier Roda- Equip Fusió es va ampliar amb els darrers treballs realitzats a Milà.

Boa Mistura (Madrid)

Narcograffix (Vic)

Pròxim 6 de maig, a partir de les 17:00 h:
GARABATEARTE "OLD SCHOOL"

Autos Lokos

text REDACCIÓ

L'1 de maig, dins dels actes programats per la Coordinadora de Penyes de Benicarló, es va realitzar pels carrers més cèntrics de la nostra ciutat la primera carrera d'"Autos Lokos".

